

STUDIECIRKEL

HAR DU NÅGON GÅNG UNDRAT HUR BRA EN PORSCHE Egentligen GÅR? VI VET. MED VITNANDE KNOGAR, TUNNELSEENDE OCH HJÄRTAT I HALSGROPEN FÖLJDE VI MED ULF KARLSSON NÄR HAN RASTADE SIN GT3:A PÅ BANAN.

TEXT: JOHN CRAWFORD-CURRIE FOTO: ERIK OLSSON

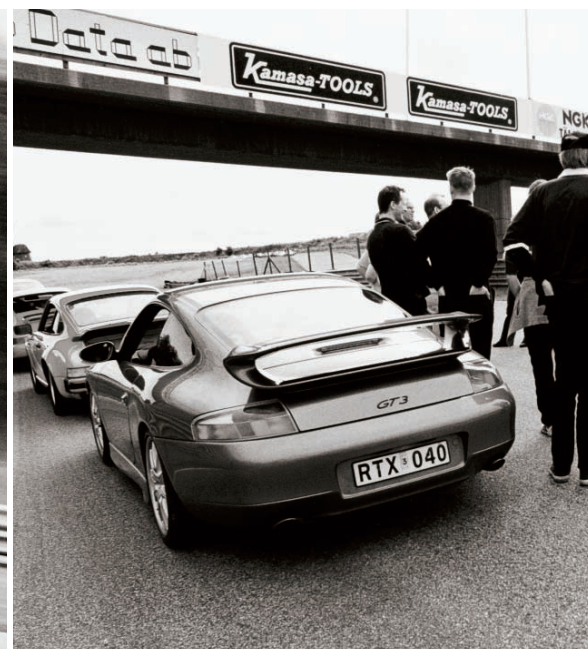
JAG HAR SKOLATS TILL RACINGFÖRARE I HELA mitt liv. Fartträning med pappas VW Passat. Rally på slingriga grusvägar med brorsans Suzuki Swift GTI. Halkkörning i lumpen med stabschefens kamouflagemålade 245:a. Och sedan en aldrig sinande ström av bilar med de gemensamma nämnarna hög effekt och lågt andrahandsvärde.

Kort sagt: Jag är en jäkel på att köra bil.

Därför var det med gott självförtroende jag rattade hyrbilen söderut en tidig lördagmorgon i slutet av augusti för att få känna hur det känns att åka Porsche på riktigt. Några timmar senare fick mitt självförtroende en rejäl törn. Eller man skulle kunna säga att det tillintetgjordes. Som passagerare i en midnattsblå GT3:a på väg in i första kurvan inser jag att inte ens en resterande livstid bakom ratten kommer att räcka för att jag ska nå upp till Ulf Karlssons

nivå. Ulf pressar de sista krafterna ur motorn på treans växel innan varvräknarens nål når det röda området, han slänger i fyran och fortsätter gasa. Ser karln inte att banan svänger där framme?

Porschen studsar ut mot asfaltskanten och kämpar för att hålla greppet. Jag kämpar för att behålla frukosten i magen. Ulf gasar skoningslöst vidare och just när jag känner hur hjulen studsar över den ojämna kanten mot gräset utanför banan, och jag förbereder mig på att möta mina kiltbärande förfäder, tvingar han iväg bilen åt vänster och tar sikte på nästa kurva. Farten ökar fortfarande och nu är det en tvär högersväng som rusar emot oss. Jag bromsar så hårt med båda benen att lårmusklerna krampar men eftersom det är Ulf som har fått en bromspedal händer det ingenting. Han lägger sig i idealspåret långt ut till vänster,

DÄCKSKRIK, TUNNELSEENDE, FASA. HJÄRNAN STÄNGER AV DET PERIFERA NERVSYSTEMET OCH KONCENTRERAR SIG ENBART PÅ ANDNING OCH PULS

gör en löjligt kort inbromsning och kastar in vagnen i kurvan i exakt dubbelt så hög fart som jag trodde var fysiskt möjligt.

Däckskrik, tunnelseende, fasa. Hjärnan stänger av det perifera nervsystemet som styr oviktiga saker som armar, ben och ansiktsuttryck och koncentrerar sig enbart på att upprätthålla andning och puls. Just när jag tror att det inte kan bli värre fullföljer Ulf förnedringen genom att börja småprata.

NÄR VI TIDIGARE PÅ MORGONEN KOMMER TILL Kinekulle Ring står redan ett femtiotal bilar uppställda i depån och fler anländer hela tiden. Här finns i princip varenda Porschemodell representerad, från klassiska sjuttio-talare via ombyggda turbobilar med gigantiska vingar till Boxstrar av senaste modell.

Här möter jag också Ulf Karlsson för första gången. En stillsam kille i pikétröja och jeans. Vi skakar hand och tittar lite på hans mörkblå GT3:a som är så snygg att det gör ont.

Dagen inleds med regelsnack i depån. Det poängteras att förare som visar minsta antydning till tävlingsbeteende eller på något sätt går över gränsen för sin förmåga omedel-

bart kommer att bli avflaggade. Alla ska kunna vara med och ha kul utan att oroa sig varken för sin egen eller för andras säkerhet. Det spelar ingen roll hur många timmar du spelat *Gran Turismo* hemma framför teven, när du kommer ut på banan är det allvar och då är det bara antalet timmar bakom ratten som räknas. Sedan åker vi på kolonn runt banan några varv för att få en uppfattning om bromspunkter och idealspår.

Det hela är förvånansvärt odramatisk. Här finns inga sura Michael Schumachertyper i flamsäkra overaller som blänger elakt på varandra. Inga brinnande bildelar som virvlar genom luften eller snabba depåstopp med däckbyten på tid. Det är ett gäng helt vanliga grabbar, för dom flesta är grabbar, med ett brinnande bilintresse som träffas, jämför bilar, kör bana och köper varmkorv från den driftige lokale korvvagnsägaren.

Det enda som händer är att en turbotrimmad 968 blir avplockad från banan för att bilen överskrider den godkända ljudnivån, och viss diskussion uppstår när föraren kommit in i depån. Bilen gör emellertid entré på banan igen strax efteråt, nu med nedjusterat laddtryck enligt ägaren själv. Han tar dock det säkra före det osäkra och passerar decibel-

DET SPELAR INGEN ROLL HUR MÅNGA TIMMAR DU SPELAT GRAN TURISMO HEMMA FRAMFÖR TEVEN, NÄR DU KOMMER UT PÅ BANAN ÄR DET ALLVAR

mätaren med låga varv på högsta växeln för att femtio meter senare vrålande fortsätta in i första kurvan ackompanjerad av dumpventilens högljudda väsande.

JAG KANSKE ÄR LITE ORÄTTVIS MOT MIG SJÄLV när jag jämför min bilkörning med Ulf Karlssons. Han är nämligen inte vilken hobbyförare som helst utan en fullfjädrad racingförare med en sjundeplats från 24-timmars loppet på Nürburgring på meritlistan.

Efter några varvs mangling runt banan då jag känner mig någorlunda säker på att jag trots allt inte kommer att behöva använda hjälmen som hink börjar jag fundera på hur man egentligen ska bete sig som passagerare i racingbil. Att med vitnande knogar hänga i dörrhandtaget känns inte riktigt bra. Men att knäppa händerna i knät känns lite oengagerat och gör dessutom att det är svårt att hålla sig kvar i stolen trots sexpunktsbältet. Till slut sätter jag händerna på knäna. Då kan jag dels hålla balansen och dels maskera när jag tjuvbromsar. Ulf förklarar pedagogiskt hur han väljer spår, hur han lägger upp bilen inför kurvorna och varför han är så överdrivet sparsam med bromsandet.

— Är det okej om vi inte pratar nu på två varv, jag

tänkte köra som om det vore tävling så du får känna hur det känns, frågar Ulf.

Jag skakar på huvudet men det är försent. Karlsson har redan trampat plattan i mattan och satt fart längs raksträckan, nu med ett skrämmande koncentrerat ansiktsuttryck.

Han väljer nu ett helt annat spår än tidigare och nyper in Porschen extremt hårt i kurvorna vilket sliter ordentligt på däcken. Det hela känns riktigt kul trots att jag hör säckpipor spela från andra sidan graven när vi studsar mot första kurvans gräskant i ännu högre hastighet än tidigare.

Väl tillbaka i depån kravlar jag mig ur bilen och tackar Ulf för en behandling jag sent kommer att glömma vare sig psykiskt eller fysiskt.

Även om jag sett döden i vitögat ger bankörningen mersmak. Nästa gång ska jag komma hit med egen Porsche. Och nog borde väl jag kunna ha en chans på banrekordet? Jag har ju ändå lärt mig av Ulf Karlsson.